

Vi møde da først Punkt 1, Beſtemmelſen om, at derſom Behandlingen af Finansloven for det følgende Aar ikke er tilendebragt inden Finansaarets Udgang, **hør** Regeringen forelægge for Rigsdagen og denne vedtage en midlertidig Finanslov, ſaalydende o. ſ. v. Der er blevet ſagt, at Meningen var, at naar man ikke var færdig med Finanslovens Behandling ved Finansaarets Udgang, ſkulde der udtredes en midlertidig Finanslov; men ſaaledes er Meningen ikke: Ordene udtrykke en ganſke anden Mening. Der ſiges, at derſom Behandlingen af Finanslovsforſlaget ikke er tilendebragt o. ſ. v. Men hvis nu Behandlingen er tilendebragt, hvad ſaa? Behandlingen kan jo paa forſkellig Viſ være tilendebragt inden Finansaarets Udlob. Finansloven kan ſ. Eks. være forkaſtet enten i Folketinget eller i Landſtinget. Finansloven kan have gennemgaaet alle Stadier, være behandlet i Fællesudvalg, og Fællesudvalgets Indſtillinger være blevne vedtagne forſtellige i Tingene; ſaa er man færdig med Finansloven, og hvad ſaa? Saa ſtaa vi i det tomme Rum, ſaa ſtaa vi ved det Hul i Grundloven, ſom de Herrer fra den anden Side i ſaa mange Aar have talt om, det har jo været gentaget Hundreder af Gange, at der er en Mangel ved Grundlovens § 49. Den ſiger nemlig ikke noget om, hvad man ſkal gøre, naar Finansaaret er udlobet uden en regelmæssig Finanslov; men ſaa har man ſøjet til, at det er Miniſteriet Eſtrups ſtore Fortjeneste, at dette Hul i Grundloven er blevne udfyldt gennem Praksis. Det, ſom ſkal være Reſultatet af de foregaaende Aars Kamp, er, at de proviſoriſke Finanslove ere blevne gjorte til et konſtitutionelt Ved i vort Forfatningsliv. — Jeg ſpørger alſaa, om det er Meningen, at vi, derſom Behandlingen af Finanslovsforſlaget ſaaledes paa den ene eller den anden Viſ er tilendebragt, ſaa ſtaa i dette tomme Rum paa ny med proviſoriſke Finanslove?

Endvidere ſtaa der, at Regeringen **hør** forelægge for Rigsdagen og denne vedtage en midlertidig Finanslov ſaalydende o. ſ. v. Regeringen **hør** alſaa forelægge et ſaadant Forſlag og Rigsdagen **hør** vedtage det. Jeg har ikke ſet noget lignende tidligere. Jeg har ikke vidſt rettere, end at Rigsdagen havde fuld Bevillingsret, og at Folketinget og Landſtinget havde Ret til at ſige ja eller nej. Jeg kender intet: **hør** over for finansielle Bevillinger, jeg kender ikke til Skattebevillingspligt, jeg kender kun til Skattebevillingsret. Heldigviſ, maa jeg ſige, er der jo ingen, ſom har Ret til at paalægge Rigsdagen

noget ſaadant. De Herrer kunne beſlutte og udtale noget ſaadant, men heldigviſ har det ikke forbindende Virkning for mig og mine Meningsfæller, og heldigviſ har det heller ikke nogen forbindende Virkning for følgende Rigsdage. Sæt, at jeg og mine Meningsfæller kom i Flertal i det andet Ting, ſaa vilde vi ikke i mindſte Maade ſole os forpligtede til, at respektere dette **hør**. Nej, var det beſtemt ved en ſærlig Lov, eller var det noget, ſom ſtod i Grundloven, ſaa var det en anden Sag, thi jeg har ſagt ſaa ofte i denne Sal, at Loven **hør** herſte over os alle, og Loven **hør** vi høje os for. Men vi høje os ikke for nogen ſom helſt enkelt Udtalelſe, enten den fremkommer fra ſaa eller mange, og navnlig ikke, naar den ſtaar i Strid med Grundloven, og jeg mener, at denne Udtalelſe her kommer i afgjort Strid med Grundlovens § 49.

Indholdet af denne midlertidige Finanslov, der anføres her i denne Beſlutning, ſkal jeg ikke komme ind paa, men blot omtale ſidſte Sætning, ſom tyder paa ſtor Rummelighed. Man ſiger, ſom følger, at Regeringen ſkal have Ret til at afholde de Udgifter, ſom ere fornødne til at holde allerede paabegyndte Arbejder i Gang, og ikke ud over de hertil tidligere bevilgede eller dog ved de tidligere Bevillinger til Arbejdernes Fortſættelſe i det vedkommende Finansaar forudſatte Beløb. Det er en Sætning, ſom er meget rummelig. Maa jeg nævne et Ekſempel, ſom vi have haft Lejlighed til at drøfte meget ofte i dette Ting. I 1884—85 blev der i begge Ting vedtaget en Bevilling paa 36,000 Kr. til Forarbejder ved Viborg Stations Udvidelſe. Det var en udtrykkelig Forudſætning, at denne Station ſkulde udvides paa det nævnte Sted. Vi have paa lignende Viſ ofte givet Bevillinger til Paabegyndelſe af andre lignende Foretagender, hvorved vi forudſatte, at de ſkulde forſættes, og Slutningen ſkulde følge. Er det nu Meningen, at et ſaadant midlertidigt Finanslovsforſlag alſaa ſkal give Ret til Anvendelſen af de Beløb til vedkommende Arbejder, ſom vare forudſatte ved den første Bevilling, gaar man betydelig videre, end man gaar ved nogen ordinær Finanslov. Men dette Punkt er for øvrigt uuderordnet for mig, de to allerede nævnte Punkter af denne Del af Beſlutningen ere for mig de vigtigſte.

Punkt 2 ſer jeg ikke har nogen videre Betydning. Det ſkulde yde Sikkerhed med Henſyn til andre proviſoriſke Loves Behandling, det ſkulde yde en Sikkerhed, ſom tidligere Lofter og tidligere Tilſagn, der ere